

{ אז נדברו }

פרשת בלק (בחור"ט: חוקת) תשפ"ב | לסדר: "איתן מושבך" | גליון מס': 564

להצטרפות לרשימת התפוצה

במייל:

a8447168@gmail.com

ניתן לקבל את הגיליון בנקס
באמצעות שיחת טלפון:

 079-5319191

נודה להשתתפותכם

בהוצאות הגדולות!!:

בבנק: בנק פאגי

סניף 182

חשבון 747815

ע"ש: שב שמעתא

(ע"ר)

ניתן לקבל קבלה מוכרת

להחזר מס (סעיף 46)

באשראי: "נדרים פלוס"

בטלפון: 0799-654321

בדואר: פולק, גאולה 15 חיפה

למענה אנושי: 052-7683095

תודה מראש!!!

פרשת בלק מתחילה כ"כ יפה... ופתאום הכל מתרסק... לא חבל??

מידי שנה אנחנו קוראים שוב את פרשת בלק!!! התורה מקדישה פרשה שלימה שסוקרת לפרטי פרטים את ניסיונותי החוזרים ונשנים של בלעם לנסות לקלל את עם ישראל... ובסוף ה' מטיל חכה בתוך פיו והוא רק מברך אותם... והתורה לא חוסכת ומקדישה לנושא הזה פרשה שלימה...

כדי שלא נגיד שלא אמרו לנו ש--**שה' אוהב את עם ישראל!!! נקודה!!!**

יש לה' אהבה אישית לכל יהודי באשר הוא... גם אם הוא חוטא... והאחרון שניסה לקלל את עם ישראל... התורה יצאה אחריו בסיקור נרחב לתאר איך שהוא ניסה... וה' לא רק שלא נתן לו לקלל אלא הכריח אותו לברך את עם ישראל... ובנינו לבין עצמנו... תסכים איתי שכמה שהתורה ממקדת ומעמידה אותנו מול הערך היהודי הזה... עדיין אנחנו לא לגמרי מפנימים אותו... כך שהשאלה המפורסמת שכולם שואלים: למה התורה כ"כ האריכה לתאר את המעשה עם בלעם??? מבחינתי השאלה הזו לא מתחילה... עובדה!!! עובדה שלמרות הכל... גם אחרי שהתורה כ"כ הרחיבה בנושא... עדיין אנחנו לא באמת קולטים את זה!!! שים לב: כמה קשה לנו לעכל את הערך העליון הזה שה' רוצה שידברו טוב על הבנים שלו!!! זה דבר שכ"כ מכורש בתורה שמי שבאמת באמת איכפת לו מה רצונו של אבינו שבשמים זה זועק!!! זה כתוב!!! זה מקראות הכי מפורשים בתורה... זה לא קדשים טהורות... וגם לא נשים נזיקין... זו פרשה שלימה שלא נוכל להתנער ממנה!! פרשה שכל עניינה כמה ה' אוהב את עם ישראל ולוקח באופן אישי כביכול את מי שמנסה לקלל אותם... לא נוכל להגיד שלא הכרנו את הסוגיה הזו... ולא שמענו על הערך הזה... החסיד לא יוכל לטעון שזה היה כתוב בספרי מוסר... והליטאי לא יוכל להצטדק שזה היה מושגים שכתובים בספרי חסידות... זו פרשת בלק שלימה שעסוקה בערך אחד ויחיד!!! כמה כל יהודי חביב אצל ה'!!! וזו אהבה ללא תנאים...

מישהו באמת שאל אותי: לא חבל??? פרשה כ"כ מחבקת... לאורך כל הפרשה אנחנו פוגשים כאלו ביטויי חיבה עוצמתיים עד כמה ה' אוהב את עם ישראל ללא תנאים... אם ככה... כמה חבל שממש לקראת סוף הפרשה... בפתע פתאום... הכל מתרסק לנו בבת אחת מול העיניים...

כל הטעם המתוק של מה טובו אוהליך יעקב... מסתיים בטעם המר של שלישי מכלל ישראל שנכחד בעוון פעור!!! שואה לכל דבר... 180.000 יהודים מתים בחטא פעור... ולא **כיליתי** בני ישראל בקנאתי... אוי... הפרשה התחילה כ"כ מתוק... שלישי... רביעי... חמישי ששי... ואז בשביעי בום!!! הכל מתרסק... ככה לכאורה התחושה... **אבל לא!!! ככל הנראה**

ההסתכלות היא הפוכה...

כמו ש"ג מידות היו מקדמה לקראת חטא המרגלים... ה' ידע שבעוד פחות משנה הולך להיות פה חטא המרגלים ובשביל זה צריך לרפד את החרון אף בועתה יגדל נא כח... ה' קל רחום...

על אותו משקל: בשביל שכלל ישראל ישרדו כזו שואה של הסתרת פנים בסוף פרשת בלק... בשביל זה צריך מקדמה של תזכורות... בני היקרים... אל תשכחו... מה שיהיה ומה שלא יהיה... אני אבא טוב שבשמים... וגם כשאני מאוד מאוד כועס... עדיין זה בגדר "לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל..." אני עדיין חושב עליכם רק טוב ורוצה להיטיב אתכם באחריתכם... יש כאלו שמתחברים לפסוקים של קרבת אלוקים דווקא בימי אהבה... אבל לא!! אדרבה... את הפסוקים של אהבת ה' לישראל צריך לשמור דווקא לימי השנאה... דווקא לימים אלו שאתה לא ככזה בטוח שה' אוהב אותך... דווקא לאותו בוקר שהתעוררת דקה לפני סוף זמן ק"ש ואתה מרגיש סמרטוט... כאן צריך להוציא את בלעם מהבוידם... ולהיזכר במלאך רע שענה אמן בעל כרחו גם "הן עם כלביא יקום" לחטוף את המצוות... כן... בלעם מתקנא גם ביחוס של אותו יהודי כמוני שקם השבוע מאוחר וקפץ מהמיטה עם פיג'מה לקראת ק"ש... בסיידר... אז הרגשתי דפוק כי זה באמת פשלה... אבל עדיין... אותו בעל רוח גבוהה ונפש רחבה מצדיע וכוורע לי ברך...

בהשגחה פרטית... בדיוק בשבוע זה של פרשת בלק... יש גם את הסיום של מסכת **יבמות!!!**

ואמנם כלוננו יודעים שיבמות היא מסכת קשה... אבל צריך לדעת שזה לא רק **מסכת** משמעותית... אלא מעבר לזה יש פה גם סוגיה מאוד יסודית בפנימיות התורה... סוגיה שנקראת **סוד היבום!** (שגם מי שלא למד יבמות... מותר ואפילו חובה לדעת מה זה סוד היבום... זה כבר יותר שייך לפרשת בלק מאשר ליבמות)

ובכן: "סוד היבום" זה אחד מה**סודות** היותר **גלויים** בתורה... כלומר: רשמית זה אמנם נחשב לסודות התורה... אבל מה נעשה שהסוד הזה לשם שינוי הוא ממש מפורש בתורה... (כלומר: גם מי שאין לו עסק בנסתרות... אבל סוד היבום הוא ממש גופי תורה...) המקום הראשון שבו אנחנו פוגשים את "סוד היבום" זה בפרשת וישב... במעשה של ער ואונן שחטאו בעוון המר... ונענשו **ומתו!** שמם **נמחה** מן העולם!! ומדובר בנתון עגום ביותר... דווקא יהודה קדוש ה' בחיר השבטים... הראשון שנושא את השם יהוד(ה)י... איבד שני ילדים!!! ער ואונן הם שני **היהודים הראשונים שנמחו** מן העולם!!!

אבל לא!!! כאן מתחילה סוגיה שנקראת יבום... תמר אשת ער ואונן מתעקשת בקנאות שלא יתכן שער ואונן לגמרי נמחקו מן העולם... למה?? למה זה לא יכול להיות??

כי הם יהודים!!! ויהודי זה משהו נצחי!! יהודי זה לא משהו שיכול להימחות מן העולם... חתולים ועכברים יום אחד מתים... סינים וכושים יום אחד מתנוולים... אבל יהודי?? יהודי זה חלק ה'... ואז ה' מגלגל בדרכים שונות ומשונות ויהודה מגיע ומייבם את תמר... ואז ער ואונן חוזרים שוב ב"סוד היבום" בלידת פרץ וזרח שהם צדיקים גמורים ובסופו של דבר מהם מתחילה השושלת של משיח בן דוד... **זה המקום הראשון שבו מוזכר בפירוש בתורה סוד היבום!!**

המשך בעמוד 3-4 בגיליון זה...

מה ההבדל בין בירור בשידוכים... לבירור באסיפת הורים???

כשהייתי ילד שמעתי פעם את אבא שלי מברר בשידוכים... אני שומע אותו מתחקר: האם הבחור הזה בחור טוב... איך הוא מתנהג?? האם יש לו מידות טובות??
כשהוא סיים את הבירור שאלתי אותו בתמימות: אבא... למה ביררת על הבחור הזה?? הוא ענה לי בפשטות: אני רוצה לברר אם לקחת את הבחור הזה לחתן או לא... אם הוא בחור טוב אז אנחנו רוצים אותו... ואם לא אז לא... שילך למישהו אחר...

אבא שלי מצידו מיצה את הנושא... אבל **אחרי כמה דקות ניגשתי לאבא שלי ושאלתי אותו:** רגע... אבא... עוד כמה ימים יש אסיפת הורים ואתה שוב פעם הולך לברר... אתה תברר אצל הרבה האם אני ילד טוב... האם אני מתנהג יפה... ואם יש לי מידות טובות...

רגע... ואם הרבה יגיד לך שאני ילד לא טוב... אז אתה תזרוק גם אותי באותו פח אשפה יחד עם אותו בחור?? אתה תגידי לי ללכת יחד עם הבחור הזה שבררת עליו??

אבא שלי הזדעזע מעצם ההשוואה... הוא חיבק אותי ואמר לי: מה פתאום!!! אתה הבן שלי בכל מצב... **ילד שלי הוא שלי בלי שום קשר לאיך שהוא מתנהג!!!** גם אם תתנהג הכי לא יפה... זה לא קשור לזה שאתה תמיד תמשיך להיות הבן שלי!!

אבל אני לא ויתרתי... אבא... אם ככה... אם אני הבן שלך בכל מצב... אז למה אתה בכל זאת הולך לאסיפת הורים?? (קצת רקע: היום הקשה בחיי היה יום אסיפת הורים... ממש יום הדין הגדול והנורא...) מיילא לברר על החתן הבנתי למה צריך לברר... כי הכל פה תלוי אם הוא בחור טוב או לא... אבל אני? אם אני הבן שלך בכל מצב... אז למה אתה צריך לברר עלי באסיפת הורים?? תשאר בבית... זה הרי לא משנה... בין כך ובין כך אני הבן שלך...

נו... מה התשובה?? (כשהייתי ילד לא ככזה הבנתי את התשובה...) **היא היא!!!**
דווקא בגלל שאתה הבן שלי בכל מצב... דווקא לכן אני רץ בקנאות ובנחישות לאסיפת הורים... אני לא הולך לאסיפת הורים בשביל לברר האם צריך להחליף ילד... לא! אדרבה... דווקא בגלל שאתה תמיד תמיד הילד שלי לנצח... אז עולה לי בחיים שאתה תהיה בן אדם!!! אני מגיע לרבה לוודא שאנחנו הולכים לעשות ממך בן אדם... הבחור שברירתי עליו... לא איכפת לי... מקסימום אם הוא לא בן אדם... אז לא עשוינו עסק... אבל אתה?? אתה הבן שלי!! אז אתה תהיה בן אדם!!! אני לא הולך לברר **האם** אתה מתנהג יפה... אלא אני לדאוג לזה שאתה תתנהג יפה... כי זה חייב לקרות!!! **כלפי מה הדברים אמורים???**
אם שמת לב... בפרשת השבוע בלעם על הדרך משחרר לנו קלף מאוד מאוד רגיש ומסוכן...

אם תשים לב בלעם מתנבא **"לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל..."**
מה בלעם אומר כאן?? שבינינו לבין עצמנו... עזוב... ה' לא רואה את העבירות של עם ישראל... במילים אחרות: כמה שיהודי יחטא ויעבור עבירות... בסוף ה' יעלים עיניו... לא הביט... ולא ראה... ה' אלוקיו עמו... הכל בסדר... עסקים כרגיל... **כתוב או לא כתוב???**

אם ככה... איזה יופי... חגיגה!!! בא איתי למשיג... בא נראה לו את הפסוק הזה...
תבין: המשגיח בשיבה כל הזמן איים עלינו אל תעשו עבירות... יש דין ויש דיין... אני מאמין באמונה שלימה שה' משלם שכר טוב לשומרי מצוותיו ומעניש...

אבל מורינו המשגיח... מצטערים... יום אחד הגיע פה איזה בלעם שהוא נביא ה' לכל דבר!! והוא הדליף לנו מאחורי הקלעים שתכל'ס... בשורה התחתונה ה' כ"כ אוהב אותנו שהוא מעלים עיניו... לא רואה את החטאים שלנו... לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל...

כן... מורינו המשגיח שליט"א: מה יש לכם לענות לנו על זה??
זו שאלה עצומה!!! אז איך זה הולך ביחד?? והתשובה היא פשוטה:

זה בדיוק ההבדל בין הבירור על באסיפת הורים, לבין הבירור על הבחור בשידוכים... בלעם חושב שה' בחר בעם ישראל כמו שבחרים חתן... ממילא בלעם מגיע כמו איזה שדכן ומתחיל לברר על עם ישראל... ואז מתברר לו שהם לא כאלו "בחורים" טובים... הוא מתקשר לבורא עולם ומתחיל למסור אינפורמציה... רבש"ע... תדע לך שעם ישראל לא מתנהגים כמו שצריך... יש און ביעקב... יש עמל בישראל... עונה לו ה': יש לך טעות בלעם!! עם ישראל בנים שלי... וממילא האינפורמציה פה היא לא רלוונטית!!! הם בנים שלי בין אם הביט און ביעקב ובין אם ראה עמל בישראל... זה הפשט בפסוק: לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל... האון ועמל בישראל הם לא רלוונטיים בייחס לעובדה שהם בנים שלי ואני אבא שלהם... עכשיו: זה לא סתירה... שאם הם לא יתנהגו כמו שצריך אז אדרבה... על זה יש פסוק: **ירק אתכם ידעתי מכל משפחות האדמה על כן אפקוד עליכם את כל עוונותיכם...** מה כתוב כאן?? שדווקא בגלל שאתם הבנים שלי... לכן הכי איכפת לי מההתנהגות שלכם... גוי שלא יתנהג כמו שצריך... אז אני אגיד לו כל טוב... זאיגעזונט... לא עשינו עסק... אז אני לא אקח אותו לחתן... אבל אתם?? היות ואתם הבנים שלי... דווקא בגלל זה לא יאבה ה' סלוח לו!! אני לא אוותר **לכם** כי אני לא אוותר **עליכם!!!** אתם עוד תעשו לי נחת בין תרצו ובין לא תרצו!! ועשיתי את אשר בחוקי תלכו... אני עוד אגרום שאתם תלכו בחוקי!!! אז בסדר... ההתלהבות היתה מוקדמת... לא הצלחנו להפריך את המשגיח... אם המשגיח היה עד עכשיו צודק במה שהוא אמר לנו שיש דין ויש דיין... אז עכשיו זה הרבה מעבר לזה!!! יש לנו עסק עם אבא שבשמים שהוא לא אוותר עלינו!!!

יש פסוק מבהיל בפרשת ואתחנן... **"לא ירפך** ולא ישחיתך..." אומר רש"י במקום: מה זה לא ירפך?? לא יתן לך ריפיון!!! הוא יחזיק אותך חזק חזק כמו אבא שמחזיק את הילד שלו בכביש... אתה מצידך תרצה ריפיון... אבל הוא לא יתן לך ריפיון... כי הוא אבא!!!

ואני אגלה לך סוד... גם בלעם שהוא לא בן של ה'... גם עליו כתוב: **"ויתייצב מלאך האלוקים בדרך לשטן לו!!"** שים לב: **שטן-לולו!!** שטן שבבילו... לטובתו... מלאך של רחמים שהתפקיד שלו להצר את צעדי של בלעם **אבל לטובתו...** אוי... כמה בחורים מתמודדים עם מעשה שטן... ולא קולטים שזה שטן לו... אצל בלעם השטן הזה נעלם אחרי שלוש פעמים... סו"ס הוא לא בן של ה'... אבל אצלך השטן הזה של הרחמים ימשיך ללוות אותך... **לא ירפך**... לא יתן לך ריפיון... הוא לא יתן לך ליפול לתהום... לא ילך לך ליפול... אתה תקלל את כל העולם... ותכל'ס... קח בחשבון שיש פה מלאך של רחמים... שאם רק היית יודע כמה רחמים יש בו... היית מחבק אותו... אבל אתה מכה את האתון שלך... מתעצבן שלא הולך לך... בסוף בסוף "בדרך שבה אדם רוצה לילך בה מוליכין אותו..." בסוף השטן הזה יעזוב אותך... ואתה אולי תהיה מאושר... אבל יום יבא וכמו שסבתא שלי אמרה: "אתה תבכה איפה שאף אחד לא רואה..." אתה תבכה על השטן הזה שהפסיק להפריע לך... אתה תבכה למה אבא ואמא הפסיקו להתכתש איתך ולהגיד לך מה הם באמת חושבים... ונגמר המקום ביריעה.....

כמידי שנה, בכא ימי הקיץ ובהתקרב ימי בין הזמנים על שלל ההתמודדויות הטומנות בחובו, ניתן לקנות את הספר **"וימאן"** העוסק בענייני שמירת העיניים ותעצומות נפש ברגעים של 'ויותר לבדו' וכל המסכת... ניתן להשיג במוקדי המכירה שפורטו כאן בשבועות עברו...

כמו כן, כפי שפורסם כאן בחודש האחרון, ניתן לקנות את הספר **"המסולאים בפו"** העוסק בהדרכה מעשית ב'עסק' התורה... כיצד ננסים ל'עסק', כיצד לבסס את ה'עסק', כיצד למנף את העסק, כמה ומתי ניתן להרפות... מתיקות התורה... חלקי התורה... ועוד... ניתן להשיג במוקדי המכירה שפורטו כאן בשבועות שעברו...

לבירור הנקודה הקרובה אליך: 052-7683095

האמפי 4 התמים של בלעם...

כל מקום שבלעם היה הולך... הוא היה לוקח איתו איזה כרטיס זכרון קטן... איזה אמפי 4 עם מסך... הוא לא היה זה בלי זה... האמת היא שאנשים שאלו אותו לא פעם... מה זה האתון הזה?? למה אתה לוקח אותה לכל מקום?? ובלעם ענה להם בענוות חן: אני צריך את זה בשביל להעביר חידושי תיירה... יש לי פה תוכנת חיפוש של "תורת אמת" עם כל הספרים הנחוצים... בקיצור: התירוץ המוכר... זה בסה"כ החמור של יששכר... האתון של רפכ"י... בסיידר... אם בלעם צריך אתון בשביל חידושי תיירה ולעשות חסד דרך המייל... אז מה אנחנו מבינים...

אלא שאז!!! פתאום הכרטיס זכרון פתח את פיו והתחיל להקיא החוצה את כל הסודות... הוא התחיל לספר איזה "חידושי תיירה" בלעם כותב על המחשב... ואיזה קבצים הוא מחזיק בתוך הגנן שלו... ובלעם לא יודע איפה לקבור את עצמו... אלוקים אדירים... לא ידעתי שכרטיס זכרון תמים מסוג פתאום לפתוח את הפה... אם הייתי יודע... הייתי מהר מהר מוחק את כל הקבצים... **לו יש חרב בידי כי עתה הרגתיך...** הקב"ה מתחשב בכבודו של אותו רשע והאתון מתה במקום שלא תמשיך לפרסם את קלוננו!

אז זהו!!! שהפריבילגיה הזו קיימת רק כאן! בעולם הזה... כאן עוד אפשר למחוק קבצים בעוד מועד... כאן גם האתון פותחת את הפה... ה' יחוס וישתיק אותה...

אבל!!! יום יבא... או כשמישיח יגיע או לאחר 120 שם בעולם האמת... שם כבר א"א למחוק קבצים... שם **"פי אבן מקיר תזעק וכפיים מעץ יעננה"** שם האתון פותחת את הפה ואומרת את האמת... שם כבר א"א להשתיק אותה...

ולכן!! אנחנו צריכים לקחת את זה בחשבון!!! כל זמן שהנה דולק... כל זמן שאני עדיין יכול למחוק קבצים... למחוק כל מיני תכנים מפוקפקים... בא תזדור... כי יום אחד זה יקרה... ויום אחד ה' יכריז פוס!!! והיו הרבה אנשים שיאכלו את הלב... אבאלע איפה החרב... **לו יש חרב בידי כי עתה הרגתיך...** אוי כמה חבל שלא מחקתי את התכנים רגע לפני שנהיה מאוחר... יש לנו דמות זוהרת שמזדקרת לנו בימים אלו מול העיניים... אותו ר' אורי זוהר זצוק"ל שהשכיל לקחת חרב ולהשמיד את כל המסמכים וכל הקבצים המפלילים בעוד מועד... הוא עלה לשם "בלא כיסופא" הוא בכלל לא מפקד שהאתון תפתח את הפה... שתפתח את הפה... בבקשה... היא רק יכולה לספר שהיה מי שהנהיג אותה ולא היא הנהיגה אותו... בא נזדרז גם אנחנו להתחיל להנהיג את האתון ושלא היא תנהיג אותנו... לקחת חרב ולהשמיד קבצים שלא היינו מתכבדים בהם... רגע לפני ש"יפתח ה' את פי האתון..."

למען לא נבוש ולא נכלם ולא נכשל לעולם ועד...

מהו הסוד הכי כמוס והכי גלוי בתורה??

(המשך-) **והמקום השני** שאנחנו פוגשים את סוד היבום זה שוב באותה משפחה עצמה... והפעם זה כבר הנכדים של אותו פרץ... אבימלך יוצא יחד עם מחלון וכליון למואב... הם חוטאים ונושאים נשים מואביות... ה' מעניש אותם והם **מתים!!!** הם **נמחים** מן העולם!!! נעמי חוזרת ערירית ומכריזה: קראן לי מרה מלאה הלכתי **וריקם** השיבני ה'... אין לי שארית בארץ... כיון שחטאו הם נענשו **ונמחו** מן העולם...

אבל לא!!! כאן שוב מתעורר סוד היבום... ונעמי יום אחד לוחשת לרות... לא יתכן שמחלון וכליון נמחו... מה פירוש... הם יהודים!!! הם בנים של ה'... לבל ידח ממנו נידח... אבא שבשמים לא מאבד לגמרי את הבנים שלו... גם כשהבנים שלו חוטאים והוא מעניש אותם... אבל למחוק אותם?? אין כזה דבר!!! מוכרח להיות פה סוד היבום... ואז שוב הדברים מתגלגלים ובוועז מייבם את רות... ומחלון חוזר בסוד היבום בדמותו של בוועז הוליד את עובד ועובד הוליד את ישי וישי הוליד את דוד... **ומעתה:** אם זה באמת פסוקים כ"כ מפורשים בתורה ובכתובים... אז למה זה עדיין נקרא **"סוד"** היבום??? למה עדיין קוראים לזה בשם **סוד??**

משתי סיבות!!! סיבה ראשונה: כל ילד שלמד מסכת יבמות... (גם מי שלמד את זה ממש ברפרוף ובשטחיות) יודע בבירור שגם במעשה של יהודה ותמר... וגם בבוועז ורות... **אין לזה שום קשר ושייכות לדין יבום!!!** כי ליבום יש כללים **יותר מידי ברורים**... יבום שייך רק באשת אחיו מן האב וכו'... ואילו אצל יהודה... הרי תמר היתה כלתו... ואם בוועז ורות אז בכלל... מדובר בקרבת משפחה ממש רחוקה. בקיצור: אין פה שום סרך יבום דאורייתא

נו... אז למה בכל זאת התורה קוראת לזה יבום??

אז הנה!!! בדיוק לכן זה נקרא **סוד** היבום!!! זה לא היבום הקלאסי של מסכת יבמות בדרך הנגלה... אבל זה כן יבום על דרך **הסוד**... ואחרי שלמדנו את יבמות על דרך הנגלה... כעת מותר לנו בכמה מילים ספורות להבין מה זה סוד היבום... **מה זה הסוד הגלוי והנורא הזה??**

ובכן: בפרשת יבום כתוב משפט אחד קצר שטמון בו יסוד היסודות בקדושת נפש הישראלי... כתוב בתורה שיהודי שמת בלא בנים... אחיו צריך ליבם את האלמנה... למה?? **"והיה הבכור אשר תלד יקום על שם אחיו המת ולא ימחה שמו מישראל"**... כאן כתוב יסוד מוסד: **שיהודי לא נמחק מהעולם!!!** יהודי זה משהו נצחי... אין כזה דבר יהודי שנמחה!!!

זה **הסוד** שיוצא מפרשת יבום... אז נכון שבתורת הנגלה יש כללים מאוד ברורים מי יכול ליבם ואת מי ליבם ומי פטורה מיבום... אבל מעבר לזה יש פה גם **סוד היבום!!!** וסוד היבום מכריז ואומר: שיהודי לא נמחה מהעולם... מה שיהיה ומה שלא

יהיה... גם אחרי שער ואונן חטאו ומתו למעשה הם לא נעלמו לגמרי... גם אחרי שמחלון חטא... הוא לא נמחק לגמרי... **ולמה?? מסיבה פשוטה מאוד:** היות ויהודי סו"ס הוא בן של ה'... אבא יכול לכעוס על הבן שלו... להעניש אותו... אבא גם יכול למרר לילד שלו את החיים לטובתו... כדי להישיר אותו ולהטיבו באחריתו...

אבל למחוק אותו ??? ! אבא לא מוחק את הבן שלו!!!

תשכח מזהה!!! אבא לא מאבד את זכרו של בנו מן העולם... זה מה שטמון בסוד היבום... וזה הסוד הכמעט יחיד בתורה שהוא **סוד גלוי!!!** מדובר בפסוקים מפורשים בחומש בראשית ומגילת רות שלימה שמרוב חשיבותה קראנו אותה בחג השבועות יחד עם עשרת הדיברות ומעשה מרכבה... סוד היבום מכריז ואומר: אל תשכח שיהודי זה בן של ה'... ומה שהוא יעשה ולא יעשה... גם אם הוא ילך לארץ מואב וישא נשים נכריות... וה' יעניש אותו והוא ימות!!! וסופית הוא מת... אתה ראית במו עיניו שהוא מת... אבל אין כזה דבר!!!!

"ולא ישא אלוקים נפש וחשב מחשבות לבל ידח ממנו נידח..."

עד כאן הסיבה ראשונה למה קוראים לזה **"סוד"** היבום... אבל זה לא רק זה!!! יש עוד סיבה למה זה נקרא סוד!!!! **אתה יודע למה??** כי יש מישהו ש"לא יודע" את הסוד הזה... יש מישהו אחד ש"לא מגלים" לו את הסוד הזה... תנחש מי?? לא תאמיני!! **יוסף הצדיק...**

יוסף הצדיק נמצא ברגעים קשים מאוד... יש לו ניסיון קשה ואז דמות דיוקנו של אביו מתגלית לו בחלון ויעקב אבינו שואל אותו: יוסף... עתידים אחיך ליכתב על כתפות האפוד רצונך **ש י מ ת ה** שמך מביניהם??

יוסף מקבל את המסר הנורא וזה נותן לו כח להתגבר ולעמוד בניסיון...

רגע... יוסף הצדיק... מה... אתה בטוח שאבא שלך הזהיר אותך כזו אזהרה שאם לא תעמוד בניסיון אז זהו... **ימחה** שמך... אתה **תמחק??** אין יכול להיות שישראל סבא אומר כאלו דברים. הרי יהודה ותמר מגלים לנו בסוד היבום שאין "ימח שמו" אצל יהודי... ו"לא ימחה שמו בישראל"??

אז זהו!!! שש... שקט... זה סוד!!! סוד היבום זה סוד כמוס ששמור רק ליהודה... זה קוד סודי שנמצא רק בכספת של יהודה... יהודה הוא זה שצריך להעמיד את משיח בן דוד שהוא זה שבסוף בסוף יבא יקבץ את כל הנפזרים... הוא זה שיתקע בשופר גדול ויביא את **האובדים** מארץ אשור **והנחכים** בארץ מצרים... הוא זה שיגלה שאף בן של ה' לא נמחה... ולכן!!! לכן יהודה הוא זה שנבחר להיות זה שמקים עולו של סוד היקום הזה... הוא נאלץ להיות אב שכול ולאבד שני ילדים צעירים שמתים בעוון המר... כדי שאח"כ הם שוב יחזרו ויתגלו שוב בסוד היבום ואז הם יהיו צדיקים וקדושים... ודוד מלכא משיחא מגיח לעולם באמצעות סוד היבום... ממילא כל סוד היבום הוא

כל הזכויות שמורות ליהודה...

לעומת זאת יוסף??? יוסף כביכול "לא יודע" את הסוד הזה... (כמובן שאין הכוונה שהוא לא יודע... הרעיון הוא שהעבודת ה' שלו היא בבחינה אחרת... בצדקות גמורה בלי התכנית מגירה שנקראת תשובה וחזרה וסוד היבום ואכמ"ל) אצל יוסף אין חכמות... אבא שלו מתגלה לו בחלון ומזהיר אותו באלף אזהרות: אם לא תעמוד בניסיון **אתה תמחק!!!** אתה תהיה **שרוף!!!** אתה תאבד את הכל!! יוסף כעת לא יודע שיש יום שאחרי... יוסף כעת לא יודע שיש תשובה... הוא יודע שאסור לחטא... סוף פסוק!!! ואם אני חוטא אני מחוק...

יום אחד מלכות אפרים (וכל עשרת השבטים) חוטאים... וזהו... יום אחד הם נעלמים... נמחקים... ועד עצם היום הזה אותם בנים שובי"ם לא שבו... למה הם לא חזרו?? כי מי אמר שיש בכלל כזה דבר סוד היבום... הרי מי הבעלים של הסוד ש"לא ימחה שמו מישראל"?? יהודה!!!

אז אם עץ אפרים ועץ יהודה יסכימו להתעלות מעל השנתת חינום שיש ביניהם ואפרים לא יצור את יהודה ויהודה לא יצור את אפרים והם יבינו שיש לכל אחד מה להוסיף לשני... אז מבטיח לנו יחזקאל הנביא שהם יזכו ש"ולקח אחד אל אחד והיו לאחדים" ואז יהיה אחישה ותבא הגאולה... אבל אם הם לא יסכימו להתעלות מעל השנתת חינום שיש ביניהם... אז כלל ישראל יאלצו להמתין בסבלנות עד בעיתה... ואז יום אחד יופיע משיח בן דוד ויגלה בעולם את סוד היבום!!! הוא יגלה גם לאובדים בארץ אשור והנידחים בארץ מצרים שנכון שחטאתם... נכון שנמחקתם... אבל לא!!! "לא ימחה שמו מישראל..." אבא לא מוחק את הילדים שלו... ואז בבכי יבואו ובתחנונים אובלים... קהל גדול ישובו הנה.

יוסף זה מסכת כתובות!!! מערכת היחסים של יוסף מול הקב"ה זו **מערכת של חיי נישואין**... אם האישה מתנהגת כמו שצריך חיי הנישואים משגשגים... ואם היא מתנהגת לא כמו שצריך... אז יום אחד היא מגדישה את הסאה והבעל נותן לה גט אחת ולתמיד... שלום ולא להתראות...

אבל יהודה זה מסכת יבמות... אצל יהודה זה לא מערכת של נישואין!! אצל יהודה זו **מערכת יחסים של אב ובן**... מה שהילד יעשה... גם אם הוא יכעיס את אבא מאוד... **ילד אי אפשר לגרש עם גט!!!** בן תמיד ישאר בן... אבא תמיד יתגעגע אליו... והבן יקיר לי **אפרים** אם **ילד** שעשועים כי מידי דברי בו זכור אזכרונו עוד **על כן** המו מעי לו רחם ארחמנו נאום ה'... דא עקא... מי יגלה לאפרים **שהוא בן!!!** האם הוא בכלל יודע שאבא שבשמים הומה עליו כמו אבא לבן?? או שהוא ממשיך לחשוב שכל מערכת היחסים שלו עם ה' זה רק כמו אשה שאפשר לפטור אותו בגט?? כן... הכעיס אפרים תמרורים... אפרים ממקום של אשה לבעלה... הוא הפסיד את חלון ההזדמנויות... יש לו דין של מורדת והקב"ה כבר נתן לו גט ושילח אותו עם סנחריב אי שם בנהר גוזן ולחלח וחבור... הוא נמחה!

אבל פה מגיע יהודה עם סודות כמוסים ששמורים

אני חוזר כעת משפט ששמעתי מר' עזריאל טאובר צוק"ל שכבר נכתב עשרות פעמים כאן בגיליון וצריך לשנן אותו מאות פעמים:

ה' אף פעם לא כעס על יהודי **שחטא!** כי ס"ס אין איש בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא... על החטא עצמו ה' לא כועס... רק מה כן???

ה' כועס על יהודי שכבר חטא... **איפה אתה...** למה אתם לא שב אלי?? כשאדם הראשון חטא ה' הופיע ושאל: **איכה אתה...**

לא שאלתי למה חטאת... שאלתי: **לאן נעלמת...** בסיידר... חטאת... אז לפחות תחזור!! למה אתה לא ממחר לסיים את הכאוס ולחזור אלי?? למה אתה נותן לי כעת להיות שרוי בצער ולהמתין שית אלפי שנים עד שתסכים לשוב אלי...?? למה אתה נותן לי להמשיך להתגעגע אליך??

זה **סוד היבום!** סוד היבום מכריז: שבסוף בסוף לבל ידח ממנו נידח... בסוף כל הבנים של ה' ישובו הבייתה לאבא ופחדו אל ה' ואל טובו... אבל אוי... כמה "סוד היבום" עוד יצטרך... כמה גלגולים וכמה תהפוכות עוד יעברו על אותו יהודי עד שהוא יסכים לשוב לחיקו של אבא שבשמים...

אם תתבונן עמוק עמוק זה משנה את כל ההסתכלות... ברגע של נפילה אנחנו מרגישים

תחושה עוינת!! ה' כועס עלי... ה' כעת לא אוהב אותי... **זה הרי בדיק הפון במאה שמונים מעלות!!** ה' כועס רק בגלל שאני אהיה לך לאב ואתה תהיה לי לבן... והיות ואני כ"כ אוהב אותך... דווקא בגלל זה אני כועס למה אתה עושה לי את זה... הרי אתה עוד תשב פה ותהיה סמוך על שולחני... אז ריב-- למה תמתח???

אם נבין את זה... זה יתן לנו המון תעצומות נפש לשוב!! לשוב לאבא שבשמים לאחר מעידות... וזה מה שהתורה מגלה לנו בפרשת בלק... בלעם מגיע בתור מקדמה לקראת ההתרוסקות של חטא פעור... כן... יקרה שם משהו עצוב... ויצמד ישראל לבעל פעור... ויחר אף ה' בישראל... יש שם המון המון כעס... וכמעט כיליתי את בני ישראל בקנאות...

אבל ההלו... לא לשכוח... לפני כמה פסוקים בודדים אמרתי עליכם: "לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל ה' אלוקיו עמו..." תזכרו את זה ברגעים הכי קשים... תדעו לשוב הבייתה... לדעת שה' כועס לא על החטא... אלא על זה ש-למה אף אחד לא קם מתוך העדה ומשיב את חמתו?? למה אתם לא חוזרים לאבא שמתגעגע ורוצה לחזור להיות אתכם באהבה ובחיבה?? כשהייתי אבא הבנתי את הניואנסים האלו מאוד טוב... והאמת היא שגם לפני כן... גם כשהייתי ילד... ידעתי טוב מאוד שבסופו של דבר הכעס של אבא שלי תוך רגע מתהפך לחמלה... ואת חטאי אני מזכיר היום... ניצלתי את זה לא פעם... השתמשתי בזה לפעמים לסחיטת צומי... ואבא שלי לפעמים זרם... לא היה איכפת לו... למה לא... כל זמן ששחטתי צומי בדרך החיוב... למה לא... בכיף... גם אבא שבשמים מוכן לשחרר המון אהבה... ולו בשביל שנפנים שסו"ס הוא אבא טוב שבשמים (השלמת מאמר זה בעמוד 2 בגיליון זה...)

עכ"פ זה סוד היבום!! ואפשר לומר שכמה שיבמות היא מסכת קשה!! אבל עדיין!! אם יש מסכת יותר קשה ממסכת יבמות... **זה להפנים את סוד היבום!** להפנים שכמה שיש דין ויש דיין... וכמה שה' לא מוותר... וכשיהודי עושה עבירות ה' כועס עליו וכו' וכו'... עדיין בסוף בסוף לשכוח שיש פה מערכת של אבא ובן!!! ומה שיהיה ומה שלא יהיה... אבא לא יוותר עלי!! אבא אוהב אותי הרבה יותר ממה שאני מדמין...

ואם תתבונן... מאוד מאוד קשה לי ולך להפנים את זה...

כי לכל אחד מאיתנו יש את הרגע הקשה... את הרגע של הניסיון... ובאותו רגע של ניסיון יתכן שיש לנו מספיק יראת שמים להבין שלא משתלם לחטא כי אפשר רח"ל לחטוף... אנו מבינים שאלוקים מחטיף ח"ו...

אבל האם אנחנו קולטים שאלבא דאמת יש פה אבא שבשמים שפשוט מתחנן... בני האהוב... אל תעשה לי את זה... אתה הבן יקיר שלי ואתה לנצח תהיה הבן שלי... ולא יעזור לך כלום... כמה שתשתולל ותתפרע ותעשה לי פה סקנדל... אתה עוד תהיה פה איתי ויהיה לך טוב איתי... אני עוד אחבק אותך חיבוק גדול ואתה תשב פה בשלחן של יום שכולו שבת ותתענג איתי... אז אנא ממך... מתחנן אבא שבשמים... אל תצער אותי... אל תכריח אותי ליישר אותך ולהביא אותך לזה בדרך הקשה...

האם אנחנו מפנימים שלמעיישה זה סוג התקשורת??

האם ברגעים של נפילה מישוה קולט את התמונה האמיתית... שאני בסה"כ תינוק של ה'... וכשאבא שבשמים כועס על מה שאתה עושה... נקודת הכעס העיקרית היא... **אוי... למה אתה עושה לי את זה??** למה אתה מעכיר את האוירה?? הרי אתה בן שלי... ואני לא אוותר לך!! חשוב לי שיהיה לך טוב... זה יקרה בכל מחיר... אז למה עעל הדרך אתה מאריך את הדרך... למה עעל הדרך אתה מעכיר את האוירה??

בחור יקר: אתה עדיין לא אבא לילדים... וממילא אתה אולי לא כ"כ מכיר את זה... אבל כשהילד שלי נכנס לאיזה טירלול כדרכם של ילדים... אני מוצא את עצמי נאנח... ואז אני שואל את עצמי: למה אני נאנח?? מה כ"כ כואב לי עכשיו?? האם כ"כ כואב לי שהילד מתנהג כעת לא יפה?

לא! לא זו הנקודה! הנקודה העיקרית שכואבת לי זה... אאוף... אתה הרי תתנהג יפה!! כי אני הרי לא אתן לך לעשות את השטות הזו... ואני אעמוד על זה כי זה עולה לי בחיים!! אז נו... תבין עניין... מי צריך עכשיו את החצי שעה המעכירה הזו שאתה הולך לבכות לי ולהשתולל... ואז אני אצטרך להרים עליך שאגות ולהסביר לך בדרך הקשה ואתה הרי בסוף תבין... לא יעזור לך כלום!! כי אני פה האבא... ואני יותר חזק ממך ואני מחליט עליך והיות בווער לי שאתה תהיה בן אדם ולא תעשה שטויות... אז זה יקרה!!! אז אם בלאו הכי אתה בסוף תתנהג יפה... אז בא נחסוך את החצי שעה המיותרת הזו!!! זה... זה מה שבעיקר מכעיס אותי... ההתנהגות שלו עצמה לא כ"כ מכעיסה אותי... כמו התסכול... אאוף... הרי אתה תכנע בסוף כי אני לא אוותר עליך!! אז בא נקצר הליכים... **מישהו מבין על מה אני מדבר?? צריך לדעת שזו הגישה הנכונה בייחס לכעס של ה' על יהודי!!**

רק ליהודה!!! אותו יהודה שבאותה שעה שיוסף עומד בניסיון ולא נכשל... הרי יהודה באותו פרשת וישב פוגש כביכול מקום של חטא ושב!! שב בתשובה... הבנים שלו **חזרים ושבם** בסוד היבום... ויהודה מגלה לנו את מה שדורנו... דורו של משיח חייב לשנן ולזכור ולהחזיר יום יום: אנחנו בנים!! יהודי לא נמחק!! אבא יכול לכעוס על הבן שלו... אבא יכול להגיד לו לבן שלו... אבא יכול ל"יסור יסרני קה... אבל למוות?? למחוק אותו??

למוות לא נתנני!! אבא לא מוחק את הבן שלו!!! הבן יקיר לי אפרים... אל תבין אותי לא נכון... גם כשאיימתי עליך שאתה תמחק... גם כשרצייתי להרתיע אותך בכל מחיר ובאפס סובלנות שאל תעשה עבירות כי אני אהיה כשחל לאפרים וכרקב לבית ישראל... עדיין!! אל תשכח שאני אבא!! בסוף בסוף אחרי כל הכעסים וכל ההסתרת פנים אתה בן שלי...

והבן יקיר לי אפרים... המו מעי עליך!! תבין את זה...

מתחנן אבא: כשיהודה יבא אליך ויגיד לך כאלו משפטים... אל תזרוק אותו מהחלון... אל תגיד לי מאיפה הבאת את המשפטים החדשים האלו... לא קבלנו מרבותינו... תבין שסוד היבום זה משהו ששייך לדורו של משיח וזה מנגינה שהיא נכונה ועדכנית גם אם היא לא מוכרת לך מהבית מדרש הישן!! אפריימקה אפריימקה... אל תאבד איתי קשר עין... אל תחשוב שבאמת באמת אני הולך למחוק אותך מבין כתפות האפוד... אז נכון ונכשלת... נכון והייתה לך מעידה... אבל תשאל את יהודה מה עושים כשנופלים... יהודה יסביר לך איך חוזרים בתשובה ואיך הכל נולד מחדש... ואיך פרץ זרזר ויוצאים מער ואונן... (וימת ער ואונן בארץ כנען ו-ויהיו בני יהודה פרץ זרזר... עיין רבינו בחיי פרשת וישב)

ימי בין המיצרים הולכים ומתקרבים... אמנם בשנת השמיטה לא אומרים תיקון חצות... אבל עכ"פ בתיקון חצות יש תיקון רחל ויש תיקון לאה... **תיקון רחל** זה קינות... זה בכי... נהי בכי תמרורים רחל מבכה...

ואילו **תיקון לאה** זה שירות ותשבחות... תיקון לאה אפשר להגיד גם בשבת... מה ההבדל בין רחל ללאה?? למה רחל בוכה ולאה שמחה???

רחל מייצגת את מסכת כתובות!! רחל מייצגת את מערכת חיי הנישואין בין קוב"ה ושכנתיה... בייחס למערכת חיי נישואין... אנחנו נמצאים בשפל הכי עמוק... הגברת לא תפקדה... לא עמדה בתנאי הכתובה... ויום אחד בעלה גירש אותה... ומאז רחל מבכה על בניה... כי איננו!! נמחק!!

אבל לאה?? ללאה יש סוד שנקרא סוד היבום... לאה יודעת שבסוף בסוף מערכת היחסים בינינו לבין הקב"ה זה אבא ובן... ואבא... גם אם הוא נוזף ומעניש וצועק ומאיים וגם מממש את האיומים... בסוף בסוף הוא אבא... בסוף בסוף עוד ישובו בנים לגבולם... כך שרחל רחל... למרות שאת עיקרו של בית ואת מייצגת את מערכת היחסים של נישואין בין קוב"ה ושכנתיה... אבל "מנעי קולך מבכי"- תביני שמעבר למערכת חיי נישואין... יש פה בנים!!! שאם כך מובטח ששבו בנים לגבולם...

מסיבת חומש או מסיבת "יבואו טהורים"??

ושבו יצאנו כיתות ב' ג' ד' לטיול של כמה ימים בחיק הטבע עם המלמד ר' יצחק... (אם אתה זוכר לפני חודש וחצי... בתחילת קיץ התאנים כבר יצאנו איתו פעם אחת לטיול לאכול תאני שביעית...) וכעת אנחנו שוב יוצאים... והפעם העיתוי הוא "הימים ימי ביכורים ענבים..." בימים אלו ארץ ישראל מוצפת בכרמי ענף מלאים באשכולות ענבים עסיסיים... אבל כעת זה שמטיה!!! והכל הפקר... הכל פתוח... ואל תשכח שהשנה אין ביכורים כמו בכל שנה... אז במקום המעמד של עליית הביכורים... הרבה יצחק החליט לקחת אותנו למסע של פירות טישי!!! אנחנו הולכים לאכול מהענבים שה' זיכה לנו בשנת שבתון זו...

הפעם זה טיול מאוד לא שגרתי!!! יש שני דברים מאוד בולטים ושונים מכל שאר הטיולים של החיידר... דבר ראשון: כל פעם שיוצאים מטעם החיידר לטיול... אז כל ילד מביא איתו תיק עם ציוד... אוכל... מסתקים... אבל הפעם הרבה אמר לא!!! לא להביא כלום... היום הכל "משלחן גבוה..." רק יצאנו מהעיר... נהיינו טיפה צמאים... ומיד נכנסנו לשדה המופקרת הראשונה של ר' בערל... מוטי ויענקי כבר זיהו על הריצפה קציעות... תאנים שכבר נפלו מהעץ לפני כמה ימים והספיקו להתייבש... כל ילד הרים מהריצפה ואכל... אכלנו והותרנו כדבר ה'... ברכנו על העץ ועל ארץ חסדה טובה... והמשיכו הלאה... בקיצור: כל רבע שעה... נהיינו צמאים... נכנסנו לעוד שדה מטופחת... קטפנו עוד איזה כמה ענבים (הספיקו להתבשל...) שתינו מאמת המים (שהיה כתוב עליה שבעה"ב מתייר לקחת...) זה הדבר הראשון שהיה שונה... שאין ילקוט על הגב... אבל הדבר השני שהוא בשבילנו ממש הפתעה!!! השנה הראשונה יצאנו כיתות ג' ד', יחד!!! יחד עם כתה ב', בדרך כלל בחיידר שלנו יש הפרדה הרמטית בין כיתות א' ב', לבין כיתות ג' ד'... ולמה???

כי אנחנו שייכים לקהילת החברים... ואצלנו מכותה א' מתחילים כבר ללמד את הילדים הנהגות בסיסיות של סדר טהרות... כן... אצלנו "יבואו טהורים" זה לא המצלה... מיד לאחר "מסיבת חומש" אחרי שהילדים יודעים שרור"ק וקובו"ץ מיד מתחילים להרגיל אותם להיזהר מנגיעה בכלים ושרצים... ולא לשחק עם ילדים לא מוכרים וכו' וכו'... (לא לחינם הגמ' בסוכה מב. מסמיכה "קטן היודע לדבר אביו מלמדו תורה... קטן היודע לשמור גופו... קטן היודע לשמור חיה"א"...) בקיצור: אצלנו בכיתה א' מלמדים את הילדים לשמור על גופם!!! רק את גופם אבל לא את ידם... (כלומר: שאם יענקי שלנו שעולה כעת לכיתה ב'... אם נגע ב**גופו** סבלט או חביתה שאבא אוכל... אז זה בסדר... זה לא סמא כי יענקי יודע לשמור גופו... אבל אם יענקי נגע בידי בארוחת ערב של אבא... אז זה סמא... ואבא שלנו יצטרך לטבול במקווה, אם הוא אכל מזה כמות פרס וחצי בשיעור זמן של אכילת פרס... כך שתכל"ס... הטהרה של יענקי היא עדיין לא כזו ולוונטית... כי תכל"ס... אנחנו עדיין צריכים להרחיק ממנו טהרות ולשים אותו הרחק מהישג ידו...) ואז בכיתה ב' במשך השנה מלמדים ומרגלים את הילדים לשמור את ידיהם... ואז בסוף השנה יש את המסיבה הגדולה ואז הם מקבלים את התעודה עם פלומבא בהכשר הרב שהם חברים לכל דבר... וגם אם הם נוגעים באוכל וכלים... זה נשאר טהור...

עכ"פ כתוצאה מזה... יש הפרדה הרמטית בין כיתה א' ב', לבין כיתה ג' ד'... כי... כי תבין: אנחנו הילדים של כיתה ג' ד'... אנחנו חברים לכל דבר!!! באגף שלנו בחיידר מסתובב חלה ותרומה חופשי... כל פעם שאמא מפרישה חלה... היא שולחת אותי לחיידר שאני אתן למוטי כץ... הרבה יצחק אוכל חולין בטהרה... הוא אוכל יחד איתנו בכיתה והוא לא מחביא את האוכל מאיתנו... לא איכפת לו שנגע בזה... אבל הילדים של כיתה א' ב'... זה לא!!! הם לא אווזים ברמה הזו! הידיים שלהם עדיין לא שמורות הרמטית... ולכן יש הפרדה...

לכן תמיד כשיהיה טיול בחיידר... אף פעם לא יקחו את כיתה ב' יחד עם כיתה ג' ד'... כי תחשוב שאני אוכל קרטיב... ופתאום אח שלי מכותה ב' רוצה ביס... ואני אח טוב... נתתי לו... זהו!!! הלך לי הקרטיב!!! כעת אני באמת יכול לתת לו את כל הקרטיב... שיגמור אותו לבד... (בעצם לא בטוח... שהרי הוא לא נגע ביד... רק בפה... וחוץ מזה קרטיב זה הרי קרח... וקרר שהיה שני לטומאה והפסיר הרי הוא נהיה ראשון... חוץ מזה... תלוי אם יש בקרטיב כביצה... ואולי מייירי שהוא נגע בזה ביד... אפילו במקל כי הוא חשיב יד... בקיצור: יש לחקור... אפשר לעשות הרבה מטעמים מהקרטיב הזה...)

ולכן תמיד כשיצאנו יחד עם הרבה יצחק ל"קאנטרי" בסוכות גינוסר שהיינו הולכים שם לחוף של הכנרת לאכול מפריה של ארץ ישראל ולשבוע מטובה... תמיד היינו נוסעים בנפרד כיתות ג' ד' ואילך בלי כיתה ב'... כי כשהיינו שם וקבלנו רשות לקטוף פירות (משבט נפתלי ששם נחלתם) היינו צריכים להפריש תרומות ומעשרות... ותחשוב שיש לי פה כך וכך טבל של גרוגרות וצימוקים... ואני כבר עומד פה חצי שעה מרוכז בהפרשת תרומות ומעשרות... כבר הפרשתי אחד מארבעים לתרומה שזה בשביל מוטי כהן... והנה אחד מעשרה לעקיבא לוי... וכבר הפרשתי גם מעשר שני... ותחשוב שבדיוק אח שלי נכנס בסערה ובחדוות נעורים לאוהל שלי והופה... נוגע בתרומה גדולה ובמעשר שני (שעדיין לא הספקתי לחלל אותו)... זהו!!! הלך על התרומה גדולה... לכן מטעמי בטיחות עד כה לא יצאנו איתם יחד... אנחנו כמו שתי קבוצות נפרדות... (מכונן עד המסיבה המרגשת שבועה"ש הולכת להתקיים בעיצומו של יום תשעה באב שיהיה לששון ולשמחה... עכ"פ בבית ראשון...)

אבל השנה ? ? ? ! השנה יש איחוד לבבות... השנה התקבלה החלטה שבלאו הכי אין תרומות ומעשרות... השנה הכל הפקר... וכיון שכך אדרבה... המנהל החליט שהוא רוצה דווקא שהילדים של כיתה ב' יצטרפו אלינו ולו בשביל לעשות שימוש אצלנו... אין ניראים ילדים בוגרים שיודעים לשמור על הידיים שלהם...

בשנה רגילה המנהל לא יכול לקחת ריזיקות כאלו... כי עם כל הרצון הטוב... מספיק שילד מכותה ב' נוגע בתרומה או בטבל הטבול לחלה וזה ממש אסור... אבל עכשיו שבלאו הכי אין תרומות ומעשרות... רק אנחנו הילדים הבוגרים בכל זאת מסמיכים לאכול חולין בטהרה... כאן מה כבר יכול להיות...

ובאמת באמצע הטיול היו כמה פשלות... בהתחלה אמנם הילדים של כיתה ב' היו מאוד מרוגשים שהם זכו להצטרף לגדולים!!! ואנחנו השתדלנו להראות להם דוגמא אישית... כשהלכנו במסלול ופתאום מצאנו שם איזה כד ישן... הסברנו להם שלמרות שזה מאוד מאוד מעניין אותנו... אנחנו לא מרימים כי זה "כלים הנמצאים" וחז"ל גזרו עליהם טומאה... גם לא לוחצים ידיים לאנשים זרים וגם לא מנסים להתיידד עם כל מיני ילדים לא מוכרים... אבל... בהמשך הטיול... אתה יודע איך זה נראה... פתאום ילד אחד מכותה ב' מצא איזה בקבוקון של מיץ טבעי... והרים אותו ושאל ש לי זה... אבריימי רפפורט הסתכל אחורה ופרץ בבכי... אמא שלי הכינה לי את זה במיוחד בתפוזים מדומעים (בפחות סמאה) שאנחנו צריכים להחמיר לאכול אותם בטהרה... ועכשיו הם נטמאו!!! אבריימי פתח את הבקבוק ושפך אותו בצער רב בצידי הדרך ע"ג עפר תיחוח (שלא יכשלו בזה אחרים...) וכן הלאה וכן הלאה... ואז הפרומערס' של כיתה ד' החליט פתאום שהוא חייב לטבול במקווה... מה יש?? אחד מהילדים בכיתה ב' כיבד אותו בכמה גרוגרות שהיו על הריצפה ויש לו נערווען שהם הוכשרו לקבל טומאה... ואם ככה אז הם טמאים והוא אכל מהם בשיעור כדי לפסול את הגוויה... (זה סתם נערווען... כי אין צורך לחשוש שמא הוכשרו...) עכ"פ את העיקר שכחנו... תכל"ס יצאנו כיתה ב' ג' ד' לטיול של כמה ימים בהרים... אנחנו כעת בדרך לנחלתו של יוסף שעליה נאמר "מבורכת ה' ארצו ממדג שמים מטל ומתהום רובצת תחת וממגד תבואות שמש"... בקיצור: זו נחלה כ"כ מבורכת שלא צריכה גשם... כך שגם בשנת השמיטה גדילים שם כרמים ותאנים נפלאים... ואנחנו בדרך לשם לאכול פירות טישי של הרבש"ע... משלחן גבוה... א"ה בשבוע נמשיך לתאר את מסע הקודש שהיעד הסופי הוא ירושלים...

השבוע ניכרתי בבדיחה מאוד מצחיקה שאמרו אותה בתחילת הקורונה... אני זוכר שזו היתה אחת הבדיחות היותר טובות... הבדיחה היתה: שאיש אחד הגיע עם מסיכה לשיטיבלאך במאה שערים... הוא נבהל לראות שאף אחד מהמתפללים לא לובש מסיכה... נו... אז ליד מי אני אשב... ואז הוא לפתע ראה וקן אחד לרפואה שהוא כן לובש מסיכה... אוהו... אני אשב לידו... בסוף התפילה הוקן מוציא את הפה מהמסיכה ואומר לו: אני רואה שגם לך יש את זה... (את הקורונה...) בשעתו הבדיחה הזו היתה מאוד מאוד מצחיקה... ואני שואל אותך: האם מישוהו כיום מבין בכלל מה הבדיחה???

הרי היום ככה זה הלכה למעשה ללא שום בדיחה!!! אתה קולט שהיה משהו שעד לפני שנתיים היה בדיחה מוצלחת... והיום ככה זה ללא בדל של חידך???

אני משתמש עם הבדיחה הזו כמדגם למה שאנחנו אומרים במעריב: "משנה עיתים ומחליף את הזמנים"!!! הנה לך דוגמא של שינוי תפיסה שאנחנו בעצמנו חוינו אותם בשנתיים בודדות... כל מה שנותר לנו זה לקחת את זה לדברים הרבה יותר משמעותיים... מידה טובה מרובה... אז!!! אז ימלא שחוק פינן... כמו שפעם היתה בדיחה שהיום היא בכלל לא מצחיקה... הרי יש דברים שעכשיו הם ממש ממש לא צחוק... ומשנה עיתים ומחליף את הזמנים וימלא שחוק פינן!!! אנחנו נצחק על זה... אנחנו נסתכל על זה בשעשוע ונגיד... אוי... כמה עשינו מזה עסק... כמה היינו מוטורדים... איך לקחנו ללב... והנה מתברר שהגדיל ה' לעשות עם אלה!!! הכל התברר כ"כ לטובה...

בינינו... כשאני נזכר באובססיה שהייתה לי בתחילת הקורונה... ההתהלכות ברחוב בחשש... הנערווען מכל אחד שפגשתי ברמי לוי בשבועיים הקרובים... אולי הוא בבדיוד... (האם היישין שמא נגרה חולה וכו') כשאני נזכר בזה אני נתקף בעצבים!!!

מרגיז אותי להיזכר בכפיתיות שהייתה לי... בלחץ שהתברר כ"כ מיותר... בעליהם שהמידע הרפואי ומספרי המאומתים שיגע אותי והכניס אותי למחול שדים שהתברר כמיותר...

אז זהו!!! שאם שנתיים ימים בכה"כ חלפו ותראה איך התפיסה השתנתה... מותר לנו לקחת את זה כמדגם לדברים הרבה יותר משמעותיים... חז"ל דורשים את הפסוק: "מי בו ליום קטנות..." מי גרם להם לצדיקים שיתבזבו שולחנם לעתיד לבא- קטנות אמונה שהייתה בס... "שים לב: חז"ל מדברים דווקא על צדיקים!!! הם מדברים על אותו בן תורה שכבר עושה מעל ומעבר והוא יזכה לרב טוב הצפון לצדיקים... אבל גם הוא ידפוק את הראש בקיר... אוף... למה לקחתי ללב את הפיציקעס של החיים... לא חבל???

כשלמדתי את המאמר חז"ל הזה צף לי מיד הדפיקת ראש שלי בקיר כיום לחשוב שאם היום מאומת קורונה זה משהו שמסתכם במקרה הכי מחמיר בהליכה עם מסיכה ברחוב... הרי לפני שנתיים נכנסתי לבדיוד שבועיים כי פגשתי מישהו שהיה צריך להיות בבדיוד כי הוא היה יותר מרבע שעה עם מישהו שנהיה מאומת לפני חודש (ועדיין לא קיבל תשובה חיובית... זוכר את זה???) כשאני נזכר בזה... זה מוציא אותי מהכלים ומתחשק לי לדפוק את הראש בקיר!!! אז תחשוב שגם אותה משקל בדיוק... בקרוב, במהרה בימינו... פתאום יתברר שכל מצות ציצית וכל איש"ר וכל מילה תורה ופרוטה לצדקה זה שווה מיליונים!!! ואז תזכר איך שבובנו את זה... על מה?? על איזה קניה באושר עד שלכן הודרנו לגמור את התפילה או לסגור את הגמ'... תחשוב איזה דפיקת ראש בקיר נדפוק אז!!! מי בו ליום קטנות... הקורונה היא בכה"כ מדגם חיור לעומת הבזבו שאנחנו עלולים למצא את עצמנו בו... אוי על מה בובנו את חיי הנצח שלנו...

